

(דברים לב) **כִּי חִלַּק יְיָ עִמּוֹ וְגו', וְהָיָה יוֹשֵׁב.**

השני - לבני העולם, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הטעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים. ואותו שיושב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא נותן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואומרים: (משלי ב) **אל תלחם את לחם רע עין וגו'.** נמצא שאותו שלחן שתקן - שלו הוא, ולא של הקדוש ברוך הוא. עליו כתוב (מלאכי ב) **וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי.** אוי לו לאותו אדם בשעה שאורחי האמונה הללו קמים משלחנו.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה עומד בפרשת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם שלחנות. עכשו שמזמינים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם את חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) **סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה.** וכלם עולים אחריו. יצחק אמר, (משלי יג) **ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (שם כג) פתח אכלת תקיאנה.** ושאר כל הצדיקים אומרים, (ישעיה כח) **כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום.**

דוד המלך אמר, והשלים דינו, שכתוב (שמואל א-ב) **ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת.** מה זה אומר? משום שדוד שאל מנבל ונעשה לו אורח, ולא רצה. וזה הזמין אותו, ולא נתן לו חלק.

(דברים לב) **כִּי חִלַּק יְיָ עִמּוֹ וְגו', וְהָיָה יוֹשֵׁב.**

תְּנִינָא, לְבָנֵי עֲלָמָא, דְּמֵאן (דף ק"ד ע"א) דְּאִית לִיה חוּלְקָא בְּעַמָּא וּבְאַרְעָא קְדִישָׁא,

יְתִיב בְּצִלָּא דְּמַהִּימְנוּתָא, לְקַבְּלָא אוֹשְׁפִיזִין,

לְמַחְדֵּי בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאִתִּי וּבְעֵי

לְמַחְדֵּי לְמַסְכְּנֵי. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּחוּלְקָא

דְּאִינוּן אוֹשְׁפִיזִין דְּזַמִּין דְּמַסְכְּנֵי הוּא. וְהָיָה

דְּיְתִיב בְּצִלָּא דָּא דְּמַהִּימְנוּתָא, וְזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין

אֵלִין עֲלָאִין, אוֹשְׁפִיזֵי מַהִּימְנוּתָא, וְלֹא יְהִיב

לוֹן חוּלְקֵיהוֹן, פְּלָהוּ קִימֵי מִנִּיה, וְאַמְרֵי (משלי

כג) אַל תִּלְחַם אֶת לַחֵם רַע עֵין וְגו', אֲשֶׁתִּכַּח

דְּהָיָה פְּתוּרָא דְּתַקִּין, דִּילִיָּה הוּא, וְלֹאוּ

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲלֵיה פְּתִיב (מלאכי ב) וְזִרְיִתִּי

פְּרֵשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגו', פְּרֵשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא חֲגִי.

וְוִי לִיָּה לְהָיָה בַר נֶשׁ, בְּשַׁעְתָּא דְּאֵלִין

אוֹשְׁפִיזֵי מַהִּימְנוּתָא קִימֵי מִפְּתוּרֵיהָ.

וְאָמַר רַבִּי אַבָּא, אַבְרָהָם, כָּל יוֹמוֵי הָיָה קָאִים

בְּפִרְשַׁת אוֹרְחִין, לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיזִין,

וּלְתַקְנָא לוֹן פְּתוּרֵי, הַשְׁתָּא, דְּמִזְמַנִּין לִיָּה,

וּלְכַלְהוֹ צְדִיקָיָא, וּלְדוּד מְלָפָא, וְלֹא יְהִיבִין

לוֹן חוּלְקֵיהוֹן, אַבְרָהָם קָאִים מִפְּתוּרָא, וְקָרִי,

(במדבר טז) סוּרוּ נָא מֵעַל אֲהֵלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים

הָאֵלֶּה. וְכַלְהוֹ סְלַקִּין אַבְתְּרֵיהָ. יִצְחָק אָמַר,

(משלי יג) וּבִטָּן רָשָׁעִים תִּחְסֹר. יַעֲקֹב אָמַר, (משלי

כג) פֶּתַח אֲכַלְתָּ תְּקִיאָנָה. וְשָׁאֵר כָּל צְדִיקָיָא

אַמְרֵי, (ישעיה כח) כִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלָאוּ קִיָּא צוּאָה

בְּלֵי מְקוּם.

דְּדוּד מְלָפָא אָמַר, (חבר באן) וְאַשְׁלִים דִּינוֹי, דְּכִתִּיב,

(שמואל א כה) וַיְהִי כַעֲשָׂרַת הַיָּמִים וַיִּגּוֹף יְיָ

אֶת נְבַל וַיָּמַת. מְאִי קָא מִיָּרִי. בְּגִין דְּדוּד שָׁאֵל

לְנַבְל, וְאַתְעֵבִיד לִיָּה אוֹשְׁפִיזָא, וְלֹא בְּעָא. וְדָא

זַמִּין לִיָּה, וְלֹא יְהִיב לִיָּה חוּלְקָא, וּבְאִינוּן עֲשָׂרָה

יומין דדוד מלפא דאין עלמא,
אתדן עליה ההוא בר נש דאשלים
ליה ביש יתיר מנבל.

אמר רבי אלעזר (בגין כד) אורייתא
לא אטרח עליה דבר נש
יתיר, אלא כמה דכייל, דכתיב, (דברים
טו) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא
איניש אכול ואשבע וארווי
בקדמיתא, ומה דישתאר אתן
למספני, אלא רישא דכלא
דאושפיזין הוא, ואי חדי
לאושפיזין ורוי לון, קדשא ברין
הוא חדי עמיה, ואברהם קרי עליה,
(ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. ויצחק
קארי עליה, (ישעיה נד) כל כלי יוצר
עליך לא יצלח. אמר רבי שמעון,
האי, דוד מלפא אמר ליה, בגין
דכל זיינין דמלפא, וקרבין דמלפא,
בידוי דדוד אתפקדו, אבל יצחק
קאמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה
זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר
אורף וגו', שאר צדיקיא
אמרי, (ישעיה נח) ונחף יי' תמיד
והשביע וגו', דוד מלפא אמר, (ישעיה
נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח,

ובאותם עשרה ימים שדוד המלך דן את
העולם, נדון עליו אותו אדם שהשלים לו רע
יותר מנבל.

אמר רבי אלעזר, (משום כך) אין התורה מטריחה
על אדם יותר, אלא כמו שהוא יכול, שכתוב
(דברים טו) איש כמתנת ידו וגו'. ולא יאמר אדם
אכל ואשבע ואשתה וראשונה, ומה שישאר
אתן לעניים. אלא ראשית הכל הוא של
האורחים. ואם שמח את האורחים והשקה
אותם, הקדוש ברוך הוא שמח עמו, ואברהם
קורא עליו, (ישעיה נח) אז תתענג על ה' וגו'. ויצחק
קורא עליו, (שם נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח.
אמר רבי שמעון, את זה דוד המלך אמר אותו,
משום שכל כלי הזין של המלך והקרבות של
המלך נפקדו ביד דוד. אבל יצחק אמר, (תהלים
קיב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.
יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע פשחר אורף וגו'.
שאר הצדיקים אומרים, (שם) ונחף ה' תמיד
והשביע וגו'. דוד המלך אמר, (שם נד) כל כלי
יוצר עליך לא יצלח, שהרי הוא נפקד על כל
כלי הזין של העולם. אשרי חלקו של האדם
שזוכה לכל זה. אשרי חלקם של הצדיקים
בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (שם ט)
ועמך כלם צדיקים וגו'.

ולקחתם לכם ביום הראשון וגו'. רבי שמעון
פתח, (שם מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו
יצרתיו אף עשיתיו. כל הנקרא בשמי - זה אדם,
שהקדוש ברוך הוא ברא אותו בשמו (בדמותו),
שכתוב (בראשית ב) ויברא אלהים את האדם
בצלמו. וקרא לו בשמו, בשעה שהוציא אמת
ודין בעולם, ונקרא אלהים, שכתוב (שמות כב)
אלהים לא תקלל.

דקא הוא על כל זייני עלמא אתפקד. זפאה חולקיה דבר נש, דזכי לכל
האי. זפאה חולקיהון דצדיקיא, בעלמא דין, ובצלמא דאתי, עליהו
כתיב (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים וגו'.

ולקחתם לכם ביום הראשון וגו', (ויקרא כ"ג) רבי שמעון פתח, (ישעיה מג) כל
הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. כל הנקרא
בשמי, דא אדם, דקודשא בריך הוא ברא ליה בשמיה (נ"א בדיוקניה), דכתיב,
(בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. וקרא ליה בשמיה, בשעתא דאפיק
קשוט ודינא בעלמא, ואקרי אלהים, דכתיב, (שמות כב) אלהים לא תקלל.

רעיא מהימנא

פקודא (מ"ו) דא ליטול לולב בהוא יומא באינון זינין דיליה והאי רזא אוקימנא ואוקמוה תברייתא כמה דקודשא בריה הוא נטיל לון לישראל בהני יומין וחדיי בהון. אוף הכי ישראל נטלי ליה לקודשא בריה הוא לחולקיהון וחדאן פיה. ודא הוא רזא דלולב. ומינין דביה דאיהו רזא דיוקנא דאדם והא אתמר. (ע"כ רעיא מהימנא).

קרא ליה בשמיה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו ושפיר. הא אוקימנא, דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, בשעתא דזווגא אתמר. וכך הוא בזווגא דתרווייהו, בצלם ודמות. ואדם מדכר ונוקבא נפק. ויברא אלהים את האדם בצלמו, בספרא דשלמה מלכא אשפחנא, דבשעתא דזווגא (ד"ק ע"ב) אשתכח לתתא, שדר קדשא בריה הוא חד דיוקנא כפרצופא דבר נש, רשימא חקיקא בצולמא, וקיימא על ההוא זווגא. ואלמלא אתיהיב רשו לעינא למחזי, חמי בר נש על רישיה חד צולמא, רשימא כפרצופא דבר נש, ובההוא צולמא אתברי בר נש, ועד דקיימא (ס"א ועד לא קיימא) ההוא צולמא דשדר ליה מאריה על רישיה, וישתפח תמן, לא אתברי בר נש, הדא הוא דכתיב, ויברא אלהים את האדם בצלמו.

ההוא צלם אזדמן לקבליה, עד הנפיק לעלמא. כד נפק, בההוא צלם אתרבי, בההוא צלם אזיל, הדא הוא דכתיב, (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. והאי צלם איהו מלעילא.

בשעתא דאינון רוחין נפקן מאתריהו, כל רוחא ורוחא אתתקן קמי מלכא קדישא בתקוני יקר, בפרצופא דקאים בהאי עלמא. ומההוא דיוקנא תקינא יקר, נפיק האי

רעיא מהימנא

מצוה (מ"ז) זו לטל לולב באותו יום עם אותם המינים שלו, והסוד הזה בארנו, ופרשוה החברים, כמו שהקדוש ברוך הוא נוטל את ישראל בימים הללו ושמת בהם, אף כך ישראל נוטלים את הקדוש ברוך הוא לחלקם ושמתים עמו. וזהו הסוד של הלולב והמינים שבו, שהוא סוד הדמות של אדם, והרי נתבאר. (ע"כ רעיא מהימנא).

קרא לו בשמו, שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו, ויפה. הרי בארנו, שכתוב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, בשעה שהזווג נאמר. וכך הוא בזווג של שניהם, בצלם ודמות. ואדם יצא מזכר ונקבה.

ויברא אלהים את האדם בצלמו. בספרו של שלמה המלך מצאנו, שבשעה שהזווג נמצא למטה, שולח הקדוש ברוך הוא דיוקן אחד כמו פרצוף אדם, רשום חקיק בצלם, ועומד על אותו זווג. ואלמלא נתנה רשות לעין לראות, רואה אדם על ראשו צלם אחד רשום בפרצוף של אדם, ובאותו צלם נברא האדם. ועד שעומד (טרם שעומד) אותו צלם ששלח לו רבונו על ראשו וימצא שם, לא נברא האדם. זהו שכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו. אותו הצלם מזדמן כנגדו עד שיוצא לעולם. כשיוצא, הוא מתגדל עם אותו צלם, באותו צלם הולך. זהו שכתוב (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש. והצלם הזה הוא מלמעלה.

בשעה שאותן רוחות יוצאות ממקומן, כל רוח ורוח מתתקנת לפני המלך הקדוש בתקוני כבוד, בפרצוף שעומד בעולם הזה, ומאותו דיוקן תקינן כבוד יצא

צֶלֶם. וְדָא תְּלִיתָאָה לְרוּחָא, וְאַקְדִימַת בְּהַאי
עֲלֵמָא, בְּשַׁעְתָּא דְזוּוּגָא אֲשַׁתְּכַח. וְלִית לָךְ
זוּוּגָא בְּעֲלֵמָא, דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח צֶלֶם בְּגוּוּיָהּ.
אַבְל יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, הַאי צֶלֶם קְדִישָׁא,
וּמֵאַתְר קְדִישָׁא אֲשַׁתְּכַח בְּגוּוּיָהּ. וְלַעֲוֹבְדֵי
כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, צֶלֶם מְאִינוּן זִינִין בִּישִׁין.
מִסְטָרָא דְמִסְאַבוּתָא אֲשַׁתְּכַח בְּגוּוּיָהּ. וְעַל
דָּא, לֹא לִיבְעֵי לִיה לְאִינִישׁ, לְאַתְּעֲרַבָּא צוּלְמָא
דִּילֵיהּ, בְּצוּלְמָא דְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, בְּגִין
דְּהַאי קְדִישָׁא, וְהַאי מִסְאַבָּא. תָּא חֲזִי מַה בֵּין
יִשְׂרָאֵל וְלַעֲוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְכוּ'.

דְּכֶתִיב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה
לָכֶם, דְּהַא יוּמָא דָּא, מִמְּלַכָּא הוּא
בְּלַחֲדוּדֵי, חֲדוּוֹתָא דִּילֵיהּ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. מְתַל
לְמַלְכָּא דְזַמִּין אוּשְׁפִיזִין, אֲשַׁתְּדַלוּ בְּהוּ כָּל בְּנֵי
הַיְכָלֵיהּ, לְבַתֵּר אֲמַר מְלַכָּא, עַד פָּאן אָנָּא וְאַתּוּן
אֲשַׁתְּדַלְנָא כְּלָהּוּ בְּאוּשְׁפִיזִין, וְקַרְבָּתוּן קְרַבְנִין
עַל שְׂאֵר עַמִּין בְּכָל יוּמָא, מִפָּאן וְלִהְלָאָה, אָנָּא
וְאַתּוּן גִּיחְדֵי יוּמָא חַד, הֵדָּא הוּא דְכֶתִיב בַּיּוֹם
הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם. לָכֶם: לְקַרְבָּא
קְרַבְנִין עֲלֵיכוּ. אַבְל אוּשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא,
בְּמַלְכָּא מִשְׁתַּכְּחֵי תְּדִירָא. וּבִיוּמָא דְחֲדוּוֹתָא
דְּמַלְכָּא, כְּלָהּוּ מִתְּכַנְפֵי עַמִּיָּה, וּמִשְׁתַּכְּחִין. וְעַל
דָּא כְּתִיב, עֲצַרְתָּ, תְּרַגּוּמוֹ: כְּנִישׁוּ.

וְהַאי יוּמָא, יַעֲקֹב הוּא רִישָׁא לְחֲדוּוֹתָא, וְכָל
אִינוּן אוּשְׁפִיזֵי חֲדָאן עַמִּיָּה. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (דברים לג) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךְ. וּכְתִיב,
(ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
אֶתְפָּאֵר.

וַיִּקְחוּ אֱלִיךְ שְׁמֹן זֵית זַף פְּתִית לְמָאוּר וְגו',
(ויקרא כ"ד) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא אוּקְמוּהָ.
אַבְל אָמַאי אֲסַמִּיךְ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּרָשָׁה
דָּא, לְפָרְשַׁת מוֹעֲדִים. אֵלָּא, כְּלָהּוּ בּוֹצִינִין עֲלֵאִין, כְּלָהּוּ בּוֹצִינִין לְאַדְלָקָא

הַצֶּלֶם הַזֶּה. וְזֶה שְׁלִישֵׁי לְרוּחַ,
וּמְקַדִּימָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּזַמֵּן
שְׁנַמְצָא הַזֶּה. וְאִין לָךְ זוּוּג
בְּעוֹלָם שְׁלֹא נִמְצָא כְּתוּכֶם צֶלֶם.
אַבְל יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים, הַצֶּלֶם הַזֶּה
קְדוּשׁ, וּמְקוֹם קְדוּשׁ הוּא נִמְצָא
כְּתוּכֶם. וְלַעֲוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת
צֶלֶם מְאִינוּן הַמִּינִים הַרְעִים,
מִצַּד הַטְּמֵאָה נִמְצָא כְּתוּכֶם. וְעַל
כֵּן לֹא צְרִיךְ לְאַדָּם לְעַרְבֵי צֶלֶם
שְׁלוֹ בְּצֶלֶם שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה
זָרָה, מִשּׁוּם שֶׁזֶה קְדוּשׁ - וְזֶה
טְמֵא. בֵּא רְאֵה מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל
לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְכוּ'.

שְׁכַתּוֹב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם, שְׁהַרִי הַיּוֹם
הַזֶּה מִהַמֶּלֶךְ הוּא בְּלַבְדוּ, שְׁמַחְתוּ
עִם יִשְׂרָאֵל. מִשָּׁל לְמַלְכָּךְ שֶׁהַזַּמִּין
אוֹרְחִים, וְהַשְׁתַּדְּלוּ עִמָּהֶם כָּל בְּנֵי
הַיְכָלוֹ. אַחַר כֵּף אָמַר הַמֶּלֶךְ: עַד
כָּאן אָנִי וְאַתֶּם הַתְּעַסְקִינוּ כָּלֵם
בְּאוֹרְחִים, וְהַקְרַבְתֶּם קְרַבְנוֹת עַל
שְׂאֵר הָעַמִּים בְּכָל יוֹם, מִפָּאן
וְהִלָּאָה אָנִי וְאַתֶּם נִשְׁמַח יוֹם
אַחַד. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לָכֶם. לָכֶם, לְהַקְרִיב
קְרַבְנוֹת עֲלֵיכֶם. אַבְל אוֹרְחֵי
הָאֵמוּנָה נִמְצָאִים בְּמַלְכָּךְ תְּדִיר,
וּבַיּוֹם שֶׁל שְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ, כָּלֵם
מִתְּכַנְפִים עִמּוֹ וְנִמְצָאִים. וְעַל זֶה
כְּתוֹב עֲצַרְתָּ, תְּרַגּוּמוֹ: כְּנוּס.

וְהַיּוֹם הַזֶּה יַעֲקֹב הוּא רִישׁ
לְשַׁמְחָה, וְכָל אוֹתָם אוֹרְחִים
שְׁמַחִים עִמּוֹ. וְעַל כֵּן כְּתוֹב (דברים
לג) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךְ.
וּכְתוֹב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי
אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.
וַיִּקְחוּ אֱלִיךְ שְׁמֹן זֵית זַף פְּתִית
לְמָאוּר וְגו'. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַרִי
פְּרָשׁוּהָ. אַבְל לְמַה הַסְּמִיךְ
הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא פְּרָשָׁה זו
לְפָרְשַׁת מוֹעֲדִים? אֵלָּא כָּל